

סילבן שלום:

**„שיניתי את עמדתי
עקב המצב הכלכלי!“**

שביתת הסטודנטים נכנסה כבר לשבוע השלישי. אני שיהאקדמיה מתרעעים מפני תוצאותיה לטווח ארוך. הסטודנטים זועקים על התוצאות הרוות האסון גם לטווח קצר יותר. והשלכותיהן על מדינת ישראל, ואילו במשרד האוצר נשמעים טיעונינגד חריפים לא-פחות.

אחת הדמויות המעניינות יותר במאבק הזה היא דמותו של סילבן שלום. דוברו של שר האוצר יצחק מודעי. כיום, בתוקף תפקידו, הוא מתייצב נגד הסטודנטים ותביית עותיהם. לפני שלוש שנים השבית האיש - אז יושבראש אגודת הסטודנטים - את האוניברסיטות נגד משרד האוצר. שוחחתי עם שלום על שינוי שחל בעמדותיו. אם אכן חל בהן שינוי, ועל ריגשותיו במאבק הנוכחי.

● **כיצד אתה מסביר את השינוי שחל בעמדתך בנושא זה, או שזה נובע מכורח התסקיד?**

כשעמדתי בראש המאבק נגד שכר-הלימוד, כשהייתי ראש אגודת הסטודנטים, היה שכר-הלימוד בסדר-גודל של 500 דולאריום. כיום מדובר על שכר גבוה בהרבה מזה - 900 דולארים. וזהו סכום גבוה, לכל הדיעות.

אולם כיום אני רואה את התמונה בכללותה - גם את עמדתו של משרד האוצר וגם את בעיותיהם של הסטודנטים. נכון שמצד אחד צריך לעזור לסטודנט הישראלי שנתן את שנותיו הטובות למדינה, לצבא. אולם אין להתעלם ממצבה הכלכלי של המדינה ומאפשרויותיה.

● **כלומר: עמדותיך השתנו, מפני שמצבה הכלכלי של המדינה הרע?**

כן, המצב הכלכלי של ישראל גרוע היום בהרבה ממצבה לפני כמה שנים. הסטודנטים, אגב, עשו טעות, משביקשו שיצמירו את שכר-הלימוד למדר, ולא לדולר. כיום הם משלמים על הטעות הזאת. מה שאני מבין כיום הוא שלא צריך לסכסך כל סטודנט וסטודנט, ללא אבחנה באפשרויותיו הכספיות.

הנה, למשל, משרד האוצר הקציב 15 אלף הלוואות, בתנאים נוחים מאוד, עבור סטודנטים. מתוכן נוצלו רק 3,000. את מבינה?

● **תסביר לי.**

אולי רק 3,000 סטודנטים נזקקו להלוואות האלה. אני אומר - אולי. וזאת היתה רק דוגמה אחת.

● **היו סטודנטים שזכרו לך חסדינעורים וביקשו את עזרתך, או שההיפך - נטרו לך על עמדתך כיום?**

התקשרו אליי כל מיני אנשים בהנהגת הסטודנטים. מכיוון שחשבו שאצלי תהיה להם אווון קשבת יותר, ואני אכן מבין אותם. לא זכור לי שמישהו נופף לעברי את עמדותיי בעבר בהתרסה. אולם אל תשכחי שרוב הסטודנטים שלמדו איתי אינם סטודנטים כיום, ואינם נוטלים חלק במאבק הנוכחי.

אריק לביא:

**„זאת סתם קינאה -
שיתפוצצו כל הקאקרים!“**

חיקוי זול, שיר גרוע. הופעה מבחילה - אלה הם רק כמה מהביטויים שהשמיעו כמה מבכירי הזמרים. שלא השתתפו בהקלטה הראוונתית של השיר „עם אחד, לב אחד“. החלטתי לשמוע את תגובתו של אמן בכיר, לכל הדיעות, שנטל חלק במיבצע: אריק לביא.

● **מהי תגובתך על הביקורות הקטלניות, שבהן זכיתם - אתה ועמיתיך - על הקלטה השירה, מסי אמנים שלא השתתפו בהקלטה?**

אני לא מבין מה כל הרעש. אני חושב שבסך הכל זהו שיר יפה מאוד. שיר נהדר! המוסיקה נהדרת, הזמרים שרים את זה נהדר. מה צריך יותר?

● **הטענה המושמעת כלפיכם היא שזהו חיקוי ל שירים של האמנים האמריקאיים למען ילדי אתיוסיה. איזה חיקוי? זה בכלל לא דומה! ההעמרה? האוונות? כך מצלמים שיר באולפן?**

● **כיצד החלטת להשתתף במיבצע?**

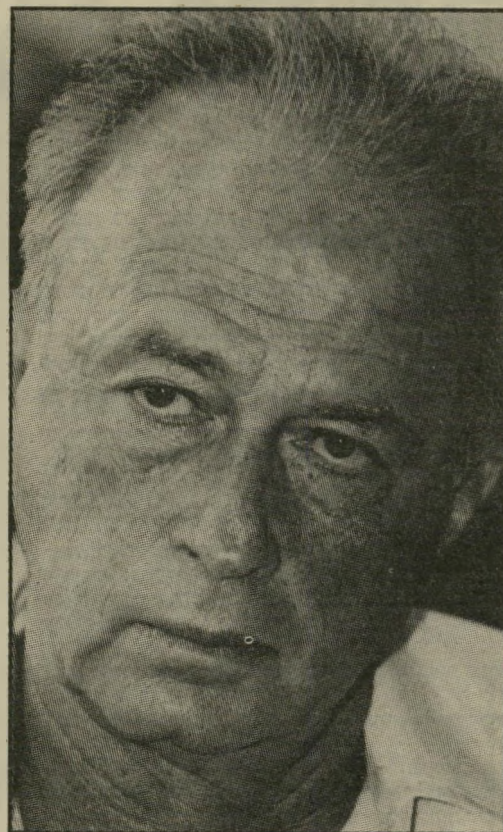
אני הרי לא שהייתי בארץ כמשך חבליההפקה. כשחזרתי, פנו אליי, ואמרת שאתה מוכן להקליט מישפט. כל העניין לקח בדיוק שש שניות באולפן, וחצי שעה המתנה.

● **לאור סירובם של כמה מעמיתיך להשתתף בהקלטה, עליסי מה השבת בחיוב?**

אני יודע שהסיבה היא לאסוף כסף לילדים. אמרו לי: „מש-תתפיים כולם“ זה הכל. זה בכלל לא מטובך.

● **אז כיצד אתה מסביר את התגובות החריפות ל שיר?**

קינאה! הטלוויזיה זה מימד מהפנט! למעשה, כל העיתונאים וכל כתבי-הטלוויזיה מתים להופיע שם. צר לי לצער את העיי-תונות ואת כל הקאקרים והמקטרגים. אני מרוצה. שיתפוצצו כולם! העיקר שזה יביא כסף לילדים.

יצחק רבין:

**„לא אצטרף לקופצים
על כספי מודעי!“**

המדד הנוכחי הוא כמעט מעשה-ניסים! התפעל השבוע שר האוצר יצחק מודעי. שביעות-הרצון של השר מהצלחתה של תוכנית ההצלה הכלכלית השתלטה על אישים נוספים בכלכלה. הטורחים לציין שהמדד היה אפילו נמוך יותר. לולא מחיריהם המאמירים של הפירות והירקות.

דווקא באווירה אופטימית זאת, נזכרתי במי שלא התלהב מהתוכנית הכלכלית, או לפחות מסעיפים אחדים בה. ונמנע בעת ישיבת-הממשלה הדרמטית מהצבעה - שר הביטחון יצחק רבין.

● **כיצד אתה מרגיש כיום, בעת שמסתמנת אופטימיות ביחס להצלחתה של התוכנית, לאור העובדה שהיית בין המועטים בממשלה שלא הצביעו בעדה?**

ראשית, הייתי בעד התוכנית, למעט נושא אחד - הקיצוץ הדראסטי בתקציב-הביטחון. שתי הרגליים, שעליהן עומרת התוכנית, הן: השחיקה בשכר-העובדים וקיצוץ בתקציב-הביטחון. המדובר בקיצוץ ללא תקרים. לכן הסברתי בישיבת-הממשלה שאני מחוייב להימנע מההצבעה בעניין התוכנית.

● **ואיך אתה מפרך כיום את הצלחתה של התוכנית? אתה שותף לאופטימיות המסתמנת?**

אין לי ספק שבשלב זה, החלק של הכלימה הצליח. הצלחנו לבלום את העליה המסחררת של המרד עלידי השחיקה בשכר-העובדים. אולם כל מי שעוקב לטווח ארוך יותר - אינו יכול להיות אופטימי בשלב זה. הרי רוב הפיטורין הם בסקטור היצרני. בינתיים, אין תחילתה של צמיחה במשק. נהפוך הוא: ראי את המצב במפעלים כמו סייטקס או אלסינט. הם לא במצב הכר טוב, בלשון-המעטה. אין לי ספק שהקיצוץ במשרד-הביטחון, האחראי גם להזמנות ממיפעלים אלה, יחמיר את המצב עוד יותר. קיצוץ נוסף - ואני לא אתן שיהיה כזה! - ישפיע עוד יותר לרעה. כלומר: שלב-הכלימה הצליח, על כסיס הקיצוצים בשכר ותקציב-הביטחון. אך מה עם הצמיחה?

● **מעמדתך אני יכולה להקיש שכל שר צריך לראות תחילה את המישרד שעליו הוא מוספק, ורק אחריו את הבעיה הכללית.**

אבל תברקי את הנתונים: בשנת 1983/84 היה תקציב-הביטחון 3.2 מיליארד דולר, ואילו כעת עומד התקציב על כ-2.5 מיליארד דולר. כלומר: קיצוץ ענקי. אני לא מכיר שום קיצוץ, בשום מישרד ממשלתי, המתקרב לקיצוץ כליכך דראסטי.

● **בעת כשגילה מודעי שיש ברשותו כספים נוספים, ובכוונתו להקדישם להתנחלויות, תבקש הקצבה נוספית למישרד-הביטחון?**

אני לא רוצה לעסוק בהתבטאויות של שרים אחרים. קיבלתי את החלטות-הממשלה ואת גודל התקציב שנקבע, ואני מתכוון לקיימם. אם את לוחצת, אז לא - לא אצטרף לקופצים על הכספים ההם.